

velim arbitri sitis, quod quos unum hoc superest quod alle
 gena, sextum abire mensem, ex quo Totumus, Delicias
 meas, ut exprobrasti, non tracto; ne solis vobis cessare
 crederis hominem, qui verissime juris sui. Pietatem
 tuam, profundissime conditionis comitem in Hymno isto
 calice exoculos, Nam ita me, quem celebras Deus amet, in
 hereticae facultatis nobilissimum argumentum detorquisti.
 praecipue vero quam pura latinitatis, capax materia
 sacrorum nostrorum sit, aculeter designasti, rem nulli
 satis commode me iudicio praestitum, si Heinsium de
 contemptu matris excipis. Ubi coram dissendendi copiam
 feceris (quam nimis Haga invidet) verlotenus exponam
 ubi maxime me affectis, ubi sequius commoueris.
 Etenim est et apud imperitos nos rerum utique bonarum
 quidam quasi pro autoritate delectus, et ut magis ubique
 major is, ^{est} ubi te superas, est ubi non dissequeris.
 De Heinsio qua pridem decantasti, tandem ut evulgas, aequum
 est. Quandoquidem in portis Resonem tenentis. Incredi-
 bilem argenti vim attulit, auri penes nullam. Tu aureas
 merces tuas in supplementum adde: Jam de Electro triumph-
 phabiles phabimus. Vale vir Summe et Amicissime
 et si Hugonium amas, quae so quod ab alijs agere feras
 nisi ignoscendum puta, quid enim si piscem omisisses?
 Scripsi temere ac tumultuario. Haga Comitibus 6. Jan. 1628.

Mihius tertius ad coenam Heinsio adfui
 et animam hunc infinitis quaestionibus
 egregie expleri. Vir est Barlae, et is
 cui summi Poetarum operam dignè
 impendant:

G. Hugonius.

Barlae.
 S. P.

(97).
 Primum illud mirari me sine, Mi Barlae, quod Poetarum
 tuorum et literarum Venustatum, quae omnia ante
 octiduum remisisti, mentionem non facis. Satis enim
 auctius, eadē de re fui, cum has ultimas tuas perlegis-
 sem, et admodum scire velim, eequid recte tradita
 fuerint, ut si quid autige neglexerint, tempestivè
 inquiram. Nunc de Heinsio quod rogas, ita se res
 habet. Postodiè illius diei, quomodo Haga Triumphalem
 habuit, vel quasi, postquam Principi meo ad praedium
 adfuisset, protinus recessit Leida, ut opinor, ubi
 ad coenam, ut relatum fuit, publice exceptus, postero
 die Amstelodamum profectus est. At illa nobis
 quando recesserit, mihi non constat. Illud certum
 est, aliquot exinde dies Rotterodami haesisse. Indes
 si

si nondum abiit, abiturus est hodie, vel ad summum die
crastino. Hagam autem non jam visurus, eo quod Amstel-
dam amplius abesse non potest, ubi generalis Societatis
conventus quem XIX vocant, ad hunc ipsum diem in-
tus est. Itaque si nunc Amstelodami sum, non patere
aliam quam hanc manum Argonautica illatua, quom-
iam nunc spem solam magnifico, Jasoni nostro
offerri. Quamvis id fieri non potest, mea opinione
Amelio Societatis illius Advocato commodissime man-
des, nec dubium est mihi, quin quâ humanitate es
maximè, quam libentissime id officii obiturus sit. Si
quid ultra ad hanc rem confecti a me posse existim-
rogo familiariter imperes amico ad majora si invalido
esse ad iustas omnium promptissimo. Vale Viro Doctissimo
Haga. 26. Januarij MDCCXXIX.

C. Argentinus.

Bartho.

Doctissime Domine.

(98)

De Argonauticis tuis, illustrissimo Poematum, curatum es
quod jusseras, singulis quae inscripseras mihi, cetera in di-
tribui, qui quidam gratiam tui ex officio acturi sunt
habent, jam nunc ipsi, et quantum faciti, non minor-
te faciunt, quam qui praecentis aggressuri modestiam tuam
Hanc, ad me quod effinet, scito, pari in praetio apud me esse
quam istam illam eruditio nempe quae τὴν ἀριστοτέλει ἀν-
αίμα, καὶ ἐξοχὸν ἐμπνεύει ἀλλῶν. Minus est meretila-
dem posse, quam aspernari. Id unquam si feceris, facis
autem quotidie et tuatim (ut si tuis placet, vetus
verbum ne intercidat) nunc vero ut facias, maximè
è meo nomine rogatus esto. Nam si forte Πιλοδοξεί
collibitum est, qui ego Encomiastes, qui pro merito aut
expectatione tua te accipiam. En Bartho Schotti, He-
nardi, aliorum ista cura sit. Argentinus perpetuo te
amat atque admiratur, quod ultra petas, praeter
amicitiae legem sit, quam familiariter inter nos
colamus decem Tetrastichum meum primus estim-
re me docuisti et alios, quorum benevolentiam et
applausum, tuâ nunc auctoritate exorques. Eo res
devenit, ut et ad gloriam Latinae Linguae scilicet, ali-
contulisse videam, dum passim in Belgarum, Gallorum
Britannorum manibus epigramma istud, et singuli
fateri audent, non esse qui totidem vernaculis versibus
sententiam